

αἱ μὲν ἐμὸν θορέφουσι παρὰ σφίσιν υἱὸν ἔχου-
σαι.

(256—78)

φασὶν τοὶ νύμφης καλυκώπιδος ἔκγονον εἶναι
αἱ τότε ναιετάουσιν ὕδρος καταειμένην ἔλη.

(284—5)

ὥς εἰποῦσ' ἤξε πρὸς οὐρανὸν ἡνεμόεντα.

(291)

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΟΙΗΣΗ

Σήμερον ὁ ἀπρόστος τῇ οὐσίᾳ προσιὸς μοι
γίνεται, καὶ πάσχει πάθῃ, ἐλευθερῶν με τῶν
παθῶν· ὁ φῶς παρέχων τυφλοῖς, ὑπὸ ἀνόμων
χειλέων ἐμπτύεται, καὶ δίδωσι τὸν νῶτον ὑ-
πὲρ αἰχμαλώτων εἰς μάστιγας. Τοῦτον ἡ Ἀ-
γνὴ καὶ Μήτηρ, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα, ὁδὸν
νηρῶς ἐφθέγγετο· Οἴμοι τέκνον ἐμόν! τί τοῦτο
πεποίηκας; ὁ ὁραῖος κάλλει παρὰ πάντας ὁμο-
τούς, ἄνους, ἁμορφος φαίνει, οὐκ ἔχων εἶδος
οὐδὲ κάλλος. Οἴμοι τό ἐμόν, φῶς! οὐ δύναμαι
ὑπνοῦντα καθορᾶν σε, τὰ σπλάχνα τιτρώσχο-
μαι, καὶ δεινὴ μοι ρομφαία τὴν καρδίαν διέρ-
χεται. Ἀνυμῶ σου τὰ Πάθη, προσκυνῶ σου
τὸ εὖσπλαχνον, μακρόθυμε Κύριε δόξα σο.

Ὡς ἀγεώργητος, Παρθένε ἄμπελος, τὸν ὠ-
ραιότατον, δότρυν ἐδλάστησας, ἀναιτηγάζοντα
ἡμῖν τὸν οἶνον τὸν σωτήριον, πάντων τὸν εὐ-
φραίνοντα, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, ὅθεν
ὥς αἰτία σε τῶν καλῶν μακαρίζοντες αἶε συν-
τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμεν σοι· Χαίρε ἡ Κεχαριτω-
μένη.

Τὸν Ἄρνα πάλαι ἡ Ἀρνάς, θεωροῦσα πρὸς
σφαγὴν καθελκόμενον, καὶ σκοτειζόμενον, ἡ-
λίῳ φέγγος κλαίονσα ἔλεγεν· Ἥλιε, δόξης
Ἰησοῦ, ἔδως θανατούμενος· ἀλλὰ ἀνάτειλον,
τῆς ἐγέρσεως τὸ φῶς τοῖς ποθοῦσί σε.

Ἐν τῷ Σταυρῷ ὥς ἴστατο, ἡ Ἀρνάς σου
Ἰησοῦ, τὸν Ποιμένα καὶ Δεσπότην αὐτῆς ὁ-
ροῦσα πικρῶς ἐπωδύρετο, καὶ σπλάχχνα κινου-
σα ἐπὶ σοὶ Χρὸς στε ἀνεκαλεῖτο. Τί τό ξένον θέ-
μα; ἡ ζωὴ πῶς θνήσκει;

Ὡς κυπάρισσον, συμπάθειαν ὥς κέδρον τε,
πίστ.ν ἡδύπνοον, ὥς πεύκην ἀληθινὴν, ἀγάπην
προσφέροντες τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν, προ-
σκυνήσωμεν, τὸν ἐν αὐτῷ δοξάζοντες, Λυτρω-
τὴν προσηλωθέντα.

Ὅρη γλυκασμόν, βουνοὶ ἀγαλλασιν πόθῳ
σταλάξατε· ξύλα τοῦ πεδίου δέ, Λιβάνου κέ-
δρος περιχορεύσατε, τῇ προσκυνήσει σήμερον,
τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ· οἱ προφῆται, Μάρτυ-
ρες, Ἀπόστολοι, καὶ Δικαῖον σκιρτήσατε πνεύ-
ματα.

Ὡραῖον κάλλει τέτοκεν ὥρατά σε κόρη· ὅν
καθορώσα, κάλλος ἐν τῷ πάσχειν, οὐδὲ εἶδος
κεκτημένον Σῶτερ, θορηγνοῦσα ἔλεγεν· Ἐκ-

πλήττομαι σου τὴν ὑπὲρ νοῦν Ἰδέ μου ταπει-
νωσιν, δι' ἧς σώξεις, ταπεινωθείσαν τὴν φῶ-
σιν, τῆς ἀνθρωπότητος.

Θεῖο ἀρότρω τοῦ Σταυροῦ, κατεφύλαξαι
τὴν γῆν, θεῖοι Μαθηταί, καρποφόρον, ταύτην
ἀναδείξαντες, βλαστάνουσιν εἰσέβει· ὅθεν
ἡμᾶς φωναῖς ἐτησίαις, ἀνεφνημοῦντες, Χριστὸν
αἶε δοξάζομεν.

ΠΕΡΙ ΞΕΝΙΤΕΙΑΣ

Θέλω ν' ἀρχίσω ὁ ταπεινός, ὁ παραπονιμένος,
Θέλω ν' ἀρχίσω τίποτε· ἐκ τὴν ἀρχὴν τοῦ
κόσμου,

νὰ γράψω ὁ πολυθλίβος ὀλίγον καταλόγιν,
νὰ βάλλω λόγια θλίβερά, πικρά, γρηγομαχίαν
περὶ τῶν ξένων τίς πικρίεις, πῶς περπατοῦν
στὰ ξένα,

καὶ πῶς διαβάζουν τὴν ζωὴν μυριοτετρανισμι-
νοι...

Φαίνεται τὸν στὸ σπίτι του εὐρίσκειται ἀπέσοι,
τάχατες ἡ μανίσα του λόγια τὸν συντηχάινει·
Ἐγείρου, νὴ Ἀλέξιε, ἐντύσου καὶ ποδῆσου·
οἱ φίλοι σου σὲ κράζουσιν, οἱ ἀδελφολοιτοὶ σου
νὰ πᾶς νὰ εὐθυμήσετε εἰς ὄρθον περιδῶλι
καὶ νὰ χαρῆς, αὐθέντη μου, σὺν ἥσων μαθη-
μένος,

Σήμερον μαῦρος οὐρανός, σήμερον μαῦρος
μέρα,
σήμερα μαῦρον μῆνιμαν ποῦ σ' ἔφερον με-
νίτσα!

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Νὰ πάρω τὸ στρατὶ στρατὶ καὶ ν' ἄγριο μοῦνε
πάπ,

τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε κάτω στὸ περιγιάλι·
θωρῶ τὴ θάλασσα θολή, πτόχο νὰ ξεσταλάξω
καὶ ἀπάνω ποῦ ξεστάλαξε, ἔβλιναι τὴν καρδί-
μου,

ἄναψαν καὶ καίκανε μέσα στὰ σωτὰ μου.
Πότ' ἀπ' τὴν πρῆμνη καραβιοῦ δὲ λείπ' ἡ
πρσιναῖδα,
μήτ' ἀπὸ τὸ χεῖλάκι μου δὲ λείπ' ἡ φασμακάδα.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

Μὲ τ' ἀνθὴ μᾶς ἐμίσησε·
νᾶθο' ἀνθὴ σὰ γυρίσει·
ἐτοίμασέ τα, καὶ ἔφθασε,
— δὲν ἡμπορεῖ ν' ἀγῆσει, —
μὴν εἶναι κείνη, πῶσχεται
μὲ κατάσπρα πανιά;